

David Baldacci

Schaduwstad

A.W. Bruna Uitgevers

1

Het was oudejaarsavond 1952.

Aloysius Archer was dertig jaar, ooit een onderscheiden militair, daarna een eenvoudige gevangene en nu al enkele jaren een privédetective met heftige ervaringen aan de schaduwzijde van het leven.

Hij reed in een bloedrode cabriolet, een Delahaye Model 1939, met de rode kap naar beneden omdat hij dat prettig vond. Hij had de auto nog geen drie jaar geleden gekocht met geld dat hij in Reno met stom geluk met gokken had gewonnen. Dat had Archer ook bijna zijn leven gekost. Hij hield nog altijd van de auto. Iedere man zou ervan houden. Net als iedere vrouw die van een man met een mooie auto hield.

Nu reed Archer over de heuvelachtige achtbaan van Los Angeles. De stad zag er op z'n mooist uit voor de jaarwisseling. Dat betekende dat de bedelaars in Skid Row waren weggestuurd door jonge agentjes die deden wat hun was opgedragen, de hoertjes te horen hadden gekregen dat ze in de belangrijkste straten niet mochten tuppelen, bijna iedereen het deksel van de afvalcontainers had afgesloten en zijn tanden had gepoetst.

De stad had ongeveer vier miljoen lampenslingers laten aanrukken, evenveel ballonnen en genoeg confetti om de Stille Oceaan mee te kunnen dempen. En iedere acteur en actrice onder contract bij een studio, en zelfs een paar die dat niet waren, lieten op alle goede, en foute, plekken hun tandpastaglimlach zien. De stad had natuurlijk ook een schaduwkant, maar de City of Angels had alle mogelijkheden en redenen om opvallender en opwindender te zijn dan welke andere stad ter wereld ook.

Het kon een heerlijke plek zijn om te wonen. Als je geld had, beroemd was, of allebei, maar Archer had dat niet en was dat niet. Hij had de afgelopen jaren aan een paar moeilijke zaken gewerkt en daarbij de stad en de bewoners misschien wel beter leren kennen dan hem lief was.

Deze stad pakte elke droom die je ooit had gehad van je af en stopte die vervolgens vrolijk in de grootste gehaktmolen die er bestond. Zodra de beroemdheden niet langer beroemd waren, was de gehaktmolenbehandeling zelfs nog erger, omdat die mensen hadden ervaren hoe het leven was als er veel over je werd geschreven en een heleboel mensen naar de bioscoop gingen om je acteerprestaties te bewonderen. Zodra dat feestje afgelopen was, hadden ze het gevoel dat iemand hen van het hoogste puntje van het Empire State Building had laten vallen en ze in een golfplaten hutje in Alabama waren beland.

Los Angeles had twee miljoen inwoners, verspreid over zo'n dertienhonderd vierkante kilometer. Sommigen woonden op elkaar gepropt in een krottenwijk, arbeiderswijk of slecht gebouwd levensgevaarlijk flatgebouw, terwijl de rijke beroemdheden alle ruimte hadden om zich te verschuilen. De stad was gebouwd op de restanten van een dorp dat was gesticht door de Tongva, een inheemse indianenstam, met de naam Yaanga, dat 'plek met gif-eiken' betekende.

Nou, dat klopte wel, dacht Archer. Maar voor een privédetective kon LA een fascinerende studie zijn van de mensheid en haar vele tekortkomingen.

Hij ging linksaf en rechtsaf, kwam van het rijke LA in het welvarende LA en uiteindelijk in het stinkend rijke LA. Hij passeerde een politieauto en zag dat de twee agenten van de LAPD automatenkoffie dronken. Ze keken loerend naar Archer toen hij hen passeerde en vroegen zich waarschijnlijk af of hij de auto had gestolen of hem moest afleveren bij een filmmagnaat of een Arabische sjeik die een stukje mythe van de stad én een fraaie auto had gekocht.

Archer keek in zijn spiegel naar de politieauto en hoopte dat die

bleef staan waar hij stond. Hij vond de LAPD een van de grootste criminele organisaties ter wereld. En de agenten deden dat met een glimlach, en een vuurwapen, als dat nodig was. Of met een pak slaag dat geen sporen achterliet.

Archer was een paar keer op zijn hoofd geslagen met een gum-miknuppel en ook een paar keer gearresteerd op basis van valse beschuldigingen, voornamelijk omdat de agenten zijn vragen impertinent vonden. Vragen dus die tot doel hadden de waarheid te achterhalen, omdat uit de waarheid vaak bleek dat agenten van de LAPD samenwerkten met andere misdadigers.

Deze agenten hielden vermoedelijk een koffiepauze, waarna ze naar een paar straathoeken in een achterbuurt zouden rijden om hun quota arrestaties voor de week te halen, zoals gehoorzame agentjes betaamde. Deze twee vormden maar één team dat meevocht in de continue veldslag om de ziel van de stad. En Archer twijfelde er niet aan welk team zou winnen. Als LA een menselijk lichaam was waren de criminele elementen de haarvaten: klein, overal aanwezig, meestal onzichtbaar, maar absoluut onmisbaar voor het voortbestaan.

Archer was onderweg naar Universal Studios. Hij kende daar maar één iemand, maar wel iemand die belangrijk was, voor hem dan. Liberty Callahan was twee jaar geleden uit Bay Town vertrokken, waar Archer woonde en werkte bij Willie Dash' *Very Private Investigations*. Callahan was naar Hollywood gegaan om haar droom in het land van de schone schijn te verwezenlijken. Voor zover hij wist probeerde ze nog steeds te bereiken dat de stad in haar geloofde.

Hij had Callahan leren kennen in Reno, waar ze als danseres in een café werkte. Ze waren samen naar Bay Town gegaan en onderweg een paar keer bijna vermoord. Het is heel bevorderlijk voor een vriendschap als je samen de dood onder ogen ziet.

In LA was veel werk voor een privédetective. Het was verbaazingwekkend dat de mensen hier elkaar maar bléven vermoorden en beroven en bedriegen en chanteren. Maar zodra er op één plek veel geld was, werden sommige mensen steeds weer verleid

om dat van de rechtmatige en onrechtmatige eigenaren af te pakken.

Archer reed langs gebouwen die heel ingenieus tegen de steile hellingen van de stad waren gebouwd, waardoor ze scheef en ontworteld leken. Alle wortels hier waren oppervlakkig, nooit diep. Diepgang vereiste betrokkenheid en die vond je hier niet, voor zover Archer kon zien tenminste.

Hoge straatlantaarns met een dubbele poot verlichtten het nachtelijke LA. Hij zag het knipperende NBC-symbool op Sunset en Vine, en een paar blokken verder naar het zuiden zag hij de trotse boog van Paramount Studios. Een blok verder, aan de andere kant van Hollywood Boulevard, stonden toeristen uit de hele wereld in de rij voor het Grauman's Chinese Theater om de handafdrukken te bekijken die voor altijd in het koude en keiharde beton stonden.

Archer reed door in oostelijke richting en keek naar het woord HOLLYWOOD op de heuvel. In 1932, toen er nog HOLLYWOODLAND stond, was een ongelukkige actrice op de letter H geklommen en toen ze helemaal boven was sprong ze haar dood tegemoet. Archer nam aan dat de gehaktmolen haar te pakken had gekregen. Ze had de H vermoedelijk uitgekozen omdat dat de eerste letter was van het woord hel.

Hij stopte bij het hek van de hoofdingang van de studio en liet zijn rijbewijs zien aan de bewaker.

De dikke man zag er verhit en zorgelijk uit, hoewel het een frisse avond was. Zijn haar was dun en grijs, zijn gezicht dik en breed, en zijn lichaam paste bij zijn gezicht, niet bij zijn haar. Hij zag eruit alsof hij een hartaanval zou krijgen als hij echt iemand die gewoon doorreed zou moeten achtervolgen. Zijn geholsterde .45 sloeg tegen zijn dikke bovenbeen toen hij om de auto heen liep. Hij keek genietend naar de auto. 'Stuur zit aan de verkeerde kant, vriend,' was zijn eindconclusie.

Delahaye was een Frans bedrijf, maar deze Delahaye 165, een cabriolet, was voor een Brit gemaakt, zodat het stuur natuurlijk naar rechts was verplaatst.

‘Voor mij zit-ie goed,’ zei Archer.

De dikzak keek naar zijn clipboard. ‘Naar wie wil je ook alweer toe?’

‘Liberty Callahan, een vriendin van me.’

De man grijnsde. ‘Heb jij even mazzel.’

‘Je kent haar dus?’

‘Die meid heeft wat je noemt persoonlijkheid.’

‘Onder andere.’

‘Ze is in Studio 3, gewoon de borden volgen. Daar kun je ook parkeren.’ Hij wees en gaf Archer zijn rijbewijs terug. ‘Ze is bezig met de opnamen voor een Romeinse gladiatorfilm.’ Hij keek Archer aan met die blik waarmee mannen elkaar aankijken als ze denken aan wat een vrouw en niets anders voor hen kan doen. ‘Ze draagt zo’n lang gewaad.’

‘Dat staat haar natuurlijk fantastisch.’

De man had een begerige en hoopvolle geile blik in zijn bruine oogjes. Hij zei: ‘Als de zon precies goed staat, kun je dwars door dat verdomde ding heen kijken.’

‘Net als zij door jou natuurlijk,’ zei Archer, waarna hij doorreed.

2

Archer parkeerde de auto en volgde de borden naar Studio 3. Hij liep langs het castingkantoor, waar hoopvolle mensen hun leven doorbrachten op opzettelijk oncomfortabele stoelen terwijl ze wachtten op iets wat nooit zou gebeuren.

Het rode licht voor de opnamestudio brandde, dus leunde Archer tegen het verweerde perkamentkleurige stucwerk en wachtte. Hij keek naar zijn bruine schoenen en vroeg zich af of hij misschien het donkerblauwe kamgaren pak had moeten aantrekken in plaats van dit bruine wollen krijtstreep pak. Hij speelde met zijn gleufhoed, waaruit bleek dat hij nerveus was. Hij had Callahan in geen maanden gezien. Elke keer dat hij naar haar toe ging verwachtte hij dat ze was veranderd. Ze leed absoluut aan de Hollywood-ziekte, veroorzaakt door een virus dat geen enkel medicijn kon genezen. Toch was ze altijd dezelfde vrouw, volgens hem tenminste. Maar ach, er was altijd een nieuwe dag.

Of nacht.

Een zoemer ging en het licht werd gedoofd. Even later werd de dertig centimeter dikke deur geopend en kwamen de Romeinse legionairs naar buiten.

Callahan was een van de laatsten en Archers gezicht lichtte op toen hij haar zag. Soms leek het alsof deze vrouw het enige positieve van deze hele stad was – voor Archer tenminste.

Ze was lang, op blote voeten maar zo'n tien centimeter kleiner dan Archers 1 meter 86. Haar welvingen zaten precies op de juiste plaatsen en bij elke stap golfde haar van nature blonde haar, dat los over haar blote schouders hing en dat zijn bloed sneller deed stromen. Haar gezicht had alles waardoor mannen jarenlang

naar haar verlangden. Ze glimlachte toen ze Archer zag en omhelsde hem stevig en van harte. Alleen al de kus die ze op zijn lippen drukte maakte de rit hiernaartoe de moeite waard.

Ze waren geen stel. Ze waren precies één keer met elkaar naar bed geweest, ruim drie jaar geleden in Bay Town. Maar daarna hadden ze – met niet meer dan een paar gemompelde woorden na te veel drank waardoor ze, heel verrassend, juist helder konden nadenken – besloten dat hun vriendschap meer waard was dan af en toe seks zonder duidelijke toekomst. Zij was de mooiste vrouw die hij kende en ze intimideerde hem vaak enorm, waardoor hij haar alleen maar aantrekkelijker vond. Archer had zich nooit aangetrokken gevoeld tot schuchtere muurbloempjes.

Hij was gevoelens voor haar gaan krijgen die iedere man ooit voor een vrouw hoopte te krijgen. Maar misschien waren die gevoelens er al heel lang, en waren ze zo heftig dat hij erover had gezweven. Hij dacht dat hij het haar binnenkort toch maar moest vertellen.

‘Het is je gelukt!’ zei ze, alsof hij woeste zeeën had overwonnen om bij haar te komen in plaats van dat hij honderdtwintig kilometer over gladde wegen had gereden.

‘Tegen een knappe vrouw kan ik geen nee zeggen. Een zwakte van me.’ Hij bood haar een Lucky Strike aan en stak haar en zijn eigen sigaret aan.

Daarna liepen ze over het betonnen pad naar de kleedkamers. Onderweg kwamen ze cowboys en indianen tegen, en twee marsmannetjes die de callsheets van de volgende dag bekeken.

‘Hoe gaat het met Willie?’ vroeg ze.

‘Willie is Willie. En Connie is Connie. En Bay Town is nog niet in de Stille Oceaan gevallen, hoewel dat misschien slechts een kwestie van tijd is.’

Connie Morrison was Willie Dash’ ex-vrouw en huidige secretaresse. Ze hadden elkaar tegenwoordig veel meer nodig dan toen ze getrouwd waren. Willie was een eersteklas detective en had Archer in drie jaar meer geleerd dan hij had mogen verwachten.

‘Hoe gaat het met je filmcarrière?’ Hij vroeg dit omdat ze dat wilde.

‘De productie waar ik nu in speel is niet meer dan een B-film. Ik bedoel, het budget is zo laag dat we maar twaalf legionairs hebben. Ze moeten ze echt vanuit de juiste hoek filmen en daarna steeds opnieuw, zodat het er twaalfhonderd lijken. En we hebben niet eens echte leeuwen op de set. Ze gebruiken gewoon stockbeelden van leeuwen die brullend uithalen met hun poot en daarna filmen ze de gladiatoren die daarop reageren. De MGM-leeuw is angstaanjager. Ik bedoel, het is echt waardeloos.’

‘Heb je de laatste tijd nog goede rollen gekregen?’ vroeg hij, omdat hij vond dat hij dat wel moest vragen.

‘Je weet dat ik vorig jaar inderdád een goede rol had in *High Noon* met Coop. Wat je niet weet is dat ik vorig jaar een screen-test heb gedaan voor *The Quiet Man*, maar toen ben ik niet geselecteerd. Ik had Duke Wayne heel graag willen ontmoeten, maar die film werd opgenomen in Ierland en als je te lang niet in deze stad bent vergeten ze je.’

‘Ben je nog met iets anders bezig dan met die gladiatoren?’

‘Hitchcock gaat deze zomer *Dial M for Murder* opnemen, een film gebaseerd op een toneelstuk. Mijn agent regelt een auditie. Maar mocht dat niet lukken, dan heb ik gehoord dat Hitchcock meteen na *Dial M* een andere film gaat regisseren, *Rear Window*. De opnamen daarvoor beginnen in november.’ Ze keek hem onderzoekend aan. ‘Heb jij daar al eens van gehoord?’

Archer nam een trekje van zijn Lucky en schudde zijn hoofd. ‘Ik lees geen filmbladen. Het kost me al moeite genoeg om mijn eigen post te lezen.’

‘Het is een soort voyeuristisch mysterie. De vrouwelijke hoofdpersoon wordt beschreven als lang, blond en assertief. Je weet wel, assertief als het om haar carrière gaat, maar toch nog steeds op zoek naar de juiste man om haar een ring en kinderen te geven.’

‘Die rol lijkt je op het lijf geschreven, behalve die ring en die kinderen dan.’ Hij keek haar aan met een blik die naar hij hoopte

een diepere betekenis aan zijn woorden gaf dan gezien de omstandigheden gerechtvaardigd was, maar ze hapte niet.

Ze draaide om haar as en botste bijna tegen een Viking op die van de andere kant kwam en met een wellustige blik naar haar keek.

Archer trok haar snel buiten het bereik van zijn bijl.

‘Hoe dan ook, als het zover is zal mijn agent ook proberen een auditie voor die film voor me te regelen en daarna misschien een screentest als de rol waar ze me voor willen hebben belangrijk genoeg is. En als ik die rol krijg én een rol in *Dial M*, zou dat echt een springplank kunnen zijn. Ik bedoel, dat ik in hetzelfde jaar niet in één maar in twee Hitchcock-films speel!’ Meteen daarna verdween haar hoopvolle blik.

‘Wat is er?’ vroeg hij toen hij dat zag.

Ze keek hem aan met een blik waarin Archer iets zag wat hij nooit had verwacht te zullen zien: berusting.

‘Niets, maar soms is het gewoon... moeilijk. Je werkt keihard en wordt honderd keer afgewezen voor één stom rolletje. Op een bepaald moment is dat... heftig. Maar ach, een nieuwe dag, nieuwe kansen.’

Hij plukte een stukje tabak van zijn tong toen hij voelde dat het Hollywood-virus als een grensmuur tussen hen in kwam staan. ‘Duimen maar,’ zei hij bemoedigend. Hij vond Hollywood geen goede plek voor haar, maar wist ook hoe graag ze hier een ster wilde zijn.

‘Maar ik ben continu aan het werk geweest. Ik ben geen filmster onder contract, dus speel ik in drie films voor twee verschillende studio’s, waaronder deze gladiatorenfilm voor Universal. Daarna speel ik voor Warner Brothers mee in een spionagefilm over atoomgeheimen. En vervolgens in een romantische komedie op locatie in Arizona, alweer voor Warners. Mijn naam gaat dus rond en ik verdien echt goed, terwijl ik nog niet eens een middelmatige actrice ben. Die kunnen drieduizend dollar per week verdienen. Ik verdien maar de helft.’ Ze zweeg even en keek hem alweer heel opgewonden aan. ‘En Archer, ik heb net een leuke

driekamerbungalow gekocht, in de buurt van Melrose vlak bij de countryclub, én ik heb een eigen auto.'

Archer spitste zijn oren. 'Wat voor auto?'

'Een Volkswagen, een groene met twee achterruijtes. Heb je die ooit gezien?'

'Niet sinds ik in Berlijn vocht.'

Haar gezicht betrok, maar volgens hem niet vanwege zijn opmerking over zijn gevechten tegen de nazi's.

'Ik ben vorige maand dertig geworden en de tijd tikt door. Ik ben Kate Hepburn niet. Mijn gezicht is niet geschikt om vrijgezelle tantes te spelen of een moeder met volwassen kinderen. Ik zie er straks gewoon oud uit. En ik wil niet eindigen met een klein rolletje met één zin in zo'n stomme film die vermoedelijk nooit verder komt dan de montagekamer. Of mijn laatste centen moeten uitgeven aan studiocoaches en waardeloze agenten zodat ik weer een rol krijg, terwijl mensen me gewoon in mijn gezicht afkraken.' Ze keek hem aan. 'Als je dat ziet gebeuren moet je me doodschieten, Archer.'

Nadat hij alles wat ze had gezegd had verwerkt, zei hij: 'Misschien voel je je beter als ik je vertel dat ik maar een fractie van jouw inkomen verdien als de misdaad echt bloeit, maar ik ben wel de meeste zondagen en met Kerstmis vrij.'

'Ik weet dat ik blij moet zijn met wat ik heb, maar daarvoor heb ik me drie slagen in de rondte gewerkt. En het verhaal van de castingbank is geen mythe, dát kan ik je wel vertellen.'

Hij keek haar scherp aan. 'Je hebt toch niet...?'

'Wat ik heb gedaan, Archer, gaat alleen mij aan.' Ze keek verdrietig, een zeldzaamheid. 'Maar ik heb horen zeggen dat de televisie snel populair wordt, dus misschien moet ik daar eens een poging wagen.'

'Ik heb laatst bij Willie een aflevering van *Dragnet* gezien. Dat was niet slecht.'

'Ik heb gehoord dat ze samenwerken met de politie om het authentiek te laten lijken.' Ze keek hem scherp aan. 'Hé Archer, jij bent een échte *gumshoe*. Jij zou Joe Fridays nieuwe sidekick kun-

nen spelen en veel meer verdienen. En dan zouden we allebei acteur zijn.’

Wat ze zei klonk een beetje triest, vond Archer. Alsof ze gewoon samen met een vriend een carrière wilde najagen.

‘Maar dan zou ik lang niet zoveel plezier hebben. Goed, wat zijn de plannen voor vanavond?’

‘Dineren bij Chasen’s, daarna wat drinken in de Cocoonut Grove en dan naar boven naar de penthouse-suite waar we 1953 inluiden met sjampie en een paar vips.’

‘Waarom mag jij naar het penthouse van het Ambassador?’

‘De regisseur van deze slechte film is Danny Mars, daarom. Het penthouse is van zijn vrouw Gloria. Zijn derde vrouw. Gloria heeft zelf geld, geërfd uit het oosten van de vs. En voor het geval je je dat afvraagt: nee, ik word niet echtgenote nummer vier.’

‘Goed om te horen, want vier is zeker weten niet jouw geluksgetal.’

Bij de gedachte dat zij met een andere man zou trouwen sloeg Archers hart een slag over.

Ze liepen gearmd verder. Ze kwamen langs iets wat volgens Archer leek op Rin Tin Tin die een arme sukkel belachelijk maakte die gevangen zat in een goedkoop filmharnas.

Hij en Callahan liepen door om 1953 in te luiden.

3

Archer en Callahan reden naar West Hollywood, waar hij de Delahaye aan de valet overdroeg. De slanke geüniformeerde parkeerhulp die de sleutel aannam en hem een kaartje gaf, krabde aan zijn hoofd toen hij zag waar het stuur zat.

‘Ik kan hem zelf wel parkeren,’ zei Archer toen hij zijn blik zag. ‘Maar ik vraag me wel af hoeveel ik dan moet rekenen en of je me een goeie fooi geeft.’

‘Geen enkel probleem, meneer. Meneer Cary Grant heeft een Rolls met het stuur rechts. Jimmy daar kan hem wel besturen.’

‘Goed van “Jimmy daar”. Goed, op dat kogelgat in de metalen lijst van de voorruit na zit nergens zelfs maar een krasje, en jij zorgt ervoor dat er als ik terugkom nog steeds geen krasje op zit, begrepen?’

‘Kogelgat?’ De mond van de man viel open.

‘Gewoon een misverstand. Maar geen krasje, *capiche?*’

‘U bent de baas.’

Archer gaf hem een dollar om de deal te sluiten.

Archer en Callahan liepen onder de lange luifel door naar binnen, waar het al heel druk was. Een heleboel grote sterren hadden hier hun eigen zitje en velen van hen waren in smoking of avondjurk verschenen om 1953 te verwelkomen met biefstuk en asperges in hollandaisesaus, kokoscrèmetaart en de beste cocktails van Beverly Boulevard.

Eenmaal binnen zag hij dat Callahan naar alle legendarische sterren keek die hier aan het feesten waren. Eerst gedroeg ze zich timide, alsof ze helemaal overweldigd was door dit alles. Dat zou iedereen die niet uit LA kwam natuurlijk zijn. Maar al gauw was

duidelijk dat ze het heerlijk vond om zich in hun gezelschap te bevinden. ‘Niet meteen kijken, maar o mijn god, daar is Frank Sinatra. En Groucho Marx!’ fluisterde Callahan.

Archer keek naar de beide mannen en de mensen om hen heen, zoals Bob Hope, Milton Berle en James Cagney – allemaal in verschillende mate van dronkenschap. In een zitje achterin, omringd door mannelijke bewonderaars, zat de vrouw die de stad stormenderhand veroverde. Archer dacht dat wanneer één vrouw qua verleidelijkheid aan Callahan kon tippen dit Marilyn Monroe was. Een oud uitziende Clark Gable zat in een maatpak met een loshangende donkerrode stropdas aan de bar en sloeg shots achterover alsof hij chronische dorst had. Er werd gezegd dat hij nooit was hersteld van het verlies van zijn vrouw Carole Lombard, die tien jaar eerder bij een vliegtuigongeluk om het leven was gekomen.

Ze werden naar een tafel gebracht door een man in een gestreept linnen pak dat veel mooier was dan dat van Archer, met een verse gardenia in zijn knoopsgat, dure schoenen aan zijn brede voeten en een enorme edelsteen aan zijn vinger. Archer had altijd gehoord dat in Chasen’s de hoogste fooien werden gegeven en was ontzettend blij dat Callahan erop had gestaan te betalen.

Ze namen plaats en kregen hun menukaarten van een jonge vrouw in een strakke blauwe rok en met een gele roos op haar witte blouse gespeld. Ze bestelden drankjes bij haar, een whiskey-soda voor Archer en een sidecar voor Callahan.

Terwijl ze op hun drankjes wachtten, keek Callahan om zich heen. ‘Ik kan nog steeds niet geloven dat ik deel uitmaak van dit wereldje, Archer.’

‘Ga je hier dan niet altijd naartoe om te dineren?’ vroeg hij glimlachend.

‘Ik ben maar een werkende vrouw, hoor. Sterker nog, ik ben alleen met jou naar Chasen’s geweest!’

Vlak nadat hun drankjes waren gebracht en ze hadden geproost, riep iemand: ‘LC? Ben jij dat? Ben jij dat écht?’

Archer keek op en zag een tengere vrouw van een jaar of veertig, met scherpe trekken, een energieke intensiteit en steil bruin haar naar hun tafel komen. Ze droeg een bril met schildpadmontuur en had ronde groene ogen. Haar huid was bijna transparant, waardoor haar sterke persoonlijkheid bloot leek te liggen. Archer dacht dat dit, als ze een actrice was, fantastisch zou zijn om met een camera vast te leggen.

‘Ellie?’ Callahan keek al even verbaasd als de andere vrouw. ‘Ben jij dat?’

Ellie speelde met haar steile donkere haar. ‘Had geen zin om nog langer een blondine uit een flesje te zijn die met rollers in haar haar sliiep. Er zijn al veel te veel blondines in deze stad. Daar bedoel ik jou niet mee, LC.’

‘Tuurlijk, weet ik toch. Staat je geweldig. Trek een stoel bij en drink wat. Dit is mijn vriend, Archer. Archer, Ellie, nou ja, Eleanor Lamb.’

Ze gaven elkaar een hand. Toen Lamb iets te drinken bestelde bij de serveerster bekeek hij haar nog een keer. Ze was amper langer dan 1 meter 55 en woog vermoedelijk niet meer dan vijftien kilo. Alles aan haar – van haar jukbeenderen tot haar kin en van haar ellebogen tot haar knieën – was messcherp en hij had het idee dat iemand zich op ontelbare manieren aan deze vrouw kon snijden.

Haar jurk was een pluizig vuurrood geval met een strook ruches op vreemde plaatsen; de mouwen eindigden boven haar ellebogen en de zoom boven haar knokige knieën. Ze droeg zwarte zijden kousen waardoor haar magere benen iets voller leken. Op de een of andere manier leek alles te kloppen.

Callahan droeg een eenvoudige strakke rode jurk die al haar welvingen accentueerde. Verder een zwarte omslagdoek met franje en haar in kousen gestoken benen trokken de aandacht van iedere man.

‘LC?’ vroeg Archer.

‘Sommige mensen spreken me aan met mijn initialen,’ vertelde Callahan. ‘Ellie is *screenwriter*. Zij heeft het script geschreven van

de eerste film waar ik hier in meespeelde, een United Artists-film. Waar zit je nu?’

‘Bij hetzelfde onafhankelijke productiebedrijf als toen. We zijn ingehuurd voor het UA-script.’ Ze nam een Chesterfield uit een zilveren sigarettenkoker die ze uit haar handtas had gehaald en stak hem aan. Archer zag dat haar hand trilde toen ze een trekje nam, waarna ze de rook via haar neusgaten uitblies. Ze keek hem aan, maar wendde haar blik snel weer af. ‘Ik werk aan een script voor Columbia als een comeback-film voor Bette Davis.’ Ze tikte haar as in de glazen asbak op hun tafel.

Archer keek haar verbaasd aan. ‘Wacht even, heeft Bette Davis een comeback-film nodig?’

Callahan zei: ‘Iedereen die lang genoeg in deze stad blijft heeft een comeback-film nodig.’

‘En *All About Eve* was twee jaar geleden,’ zei Lamb. ‘Dat is twintig jaar in Hollywood-tijd, voor vrouwen tenminste.’

Archer keek naar Callahan, bij wie deze opmerking hard aankwam. De rest van haar sidecar verdween in haar keel.

‘Ik werk nu aan het project met Danny Mars.’

Callahan vroeg geschrokken: ‘De regisseur van de B-film waar ik in meespeel doet Bette Davis’ comeback-film?’

‘Nou ja, hij is erbij betrokken, nu tenminste. Davis moet de regisseur natuurlijk nog wel goedkeuren.’

‘Met wie ben jij hier, Ellie?’

‘Met een man die niet kwam opdagen. Dat probleem heb jij volgens mij niet.’

De serveerster bracht Lamb haar glas sherry & bitters met een krul sinaasappelschil voor de sier. Archer kende niemand die sherry dronk als het niet echt moest, maar misschien ging hij gewoon met de verkeerde mensen om.

‘Archer is een oude vriend uit Bay Town, vlak bij de kust. Hij heeft zijn detectivewerk voor één avond opgeschort om samen met mij het nieuwe jaar in te luiden.’

Lamb keek Archer snel aan met een blik die hij al heel vaak had gezien, alleen niet met die bijzondere felgroene ronde ogen.

‘Ben je een detective? Een echte?’ Dit zei ze bijna als één woord.

‘Een privédetective.’

‘Een privédetective is precies wat ik nodig heb.’

Callahan zei: ‘Maar Ellie, waarom heb je in vredesnaam een privédetective nodig?’

Lamb keek haar doordringend aan. ‘Omdat volgens mij iemand me probeert te vermoorden.’